

diari més

EL DIARI DEL CAMP DE TARRAGONA



Entrevista 12 i 13

Josep Poblet: «El Consell Social de la URV no té els recursos per acomplir amb el que se li demana»

Tarragona 4

Un acord de PSC i En Comú Podem permetrà a 2.500 famílies beneficiar-se de la tarifa social de la taxa de la brossa

Opinió 20 Jordi Collado. Els drets, com les llavors, cal fer-los créixer constantment: «Hi ha qui parla molt d'abaixar impostos»

Àrea Metropolitana

ERC de Tarragona es queda sola defensant el vot ponderat

➤ Els representants republicans de la resta de municipis implicats en l'associació que ha d'impulsar l'Àrea Metropolitana defensen que tots els vots han de tenir el mateix valor

3

Gerard Martí



Societat 14

Salou fa por, per Halloween

L'Ajuntament presenta les activitats que es realitzaran durant tota la setmana dins del 'Saloween'

L'Albiol

Veïns de Masies Catalanes, en contra d'un gran parc solar

L'Ajuntament afirma que el projecte va ser una imposició de la Generalitat 11

Mobles Plana

-400€
EN UNA SELECCIÓ DE PRODUCTES

PROMOCIÓ SETEMBRE
fins al 08/10/2025

Prat de la Ribera, 13 - 43001 Tarragona
www.moblesplana.com

FIRA 2025
LA SELVA DEL CAMP
24|25|26|OCT

Ajuntament de la Selva del Camp
Diputació Tarragona

camp de tarragona

Josep Poblet: «Plego del Consell Social de la URV perquè no vull que sembli que demano més poder per a mi»

Entrevista ● El president del Consell Social de la universitat tarragonina va reclamar més competències per a l'ens. «Estem lligats de peus i mans. Per no tenir, no tenim ni NIF»

Carles Magrané Unda

Fa poc es van commemorar els 30 anys del Consell Social de la URV. Com valora la tasca feta des d'aquest estament?

«El conec d'antic, el Consell Social, com conec d'antic la universitat. Parlem d'institucions molt joves que han fet una trajectòria molt intensa i de la qual ens podem sentir satisfets. L'acte dels 30 anys pretenia fer una reflexió d'on hem arribat i com hi hem arribat. Constatar en el present com estem i què esperem, i verificar si tenim els mitjans per afrontar el futur que tenim al davant».

I les tenen, aquestes eines?

«A la vista de la valoració del nostre passat, present i futur, vam decidir aprovar una declaració institucional. Aquesta declaració conté una constatació: la Universitat Rovira i Virgili, de bracet amb el Consell Social, ha fet una feina de transformació del sud de Catalunya —l'Ebre, el Camp i el Penedès— com mai s'havia vist. És impensable un futur sense la Universitat Rovira i Virgili».

I per créixer en el futur, amb l'ajuda del Consell Social, què cal?

«El marc legislatiu actual no compleix amb l'expectativa que el Consell Social té de les seves responsabilitats. No les defineix amb precisió. Això és el que vam reclamar principalment: que no ho ha fet ni aquesta llei ni cap de les anteriors. També diem que el Govern de Catalunya i el Parlament tenen capacitat per regular els Consells Socials, i la llei ho insinua. Aquesta és la segona reclamació: demanar que el Govern de Catalunya proposi al Parlament que els Consells Socials siguin millor definits».

Aquestes competències, en què s'haurien de concretar? Quines són les que creieu

que falten perquè pugueu fer més feina des del Consell?

«Els Consells Socials es nomenen per ser la veu de la societat a la universitat, i perquè aquesta veu sigui ben viva. Que els objectius que se li encomanen a la universitat siguin els que li interessin a la societat. Alhora se li encomana un paper d'influir a favor de la universitat. Aquest paper vol dir que no ens hem de limitar només a aprovar allò que queda ben definit en les competències: el pressupost, la plantilla, el pla d'estudis. Això ens ho sotmet el Govern de la Universitat i ho aprovem. Per tant, som un òrgan de validació. Però hi ha una paraula clau: l'actuació».

Més capacitat d'acció directa, doncs?

«Ara, quan volem actuar, ens trobem lligats de mans i peus. Tenim uns recursos humans limitadíssims i una capacitat econòmica de subsistència. I encara molta part d'aquesta economia la destinem a coses que, per justícia, ens sentim cridats a fer: donar beques, convocar premis d'impacte social de la recerca, captar talent als instituts... Fem un munt de coses que correspondria més aviat que fes la universitat, però aquesta tampoc té recursos suficients. Les fa el Consell Social, restant-se dels seus pocs recursos. Per tant, què ens queda per a l'actuació? Què ens queda per fer allò que la llei ens mana, que és el pla triennal d'actuacions?»

En què consisteix aquest pla?

«Vam ser els primers de Catalunya a aprovar-lo. És el pla estratègic del Consell Social. Però sense recursos no el pots fer. Per no tenir, no tenim ni NIF. No tenim personalitat jurídica definida fiscalment. No podem generar pagaments, factures, cobraments. Si captem una subvenció, ha d'anar a la universitat i després ens

l'ha de retornar. Qualsevol burocràcia s'eternitza, tot es fa llarg, tot es fa complex. Per tant, no té dinamisme, no té la capacitat d'actuació que caldria, no té els instruments ni les eines per poder actuar, més enllà d'aprovar i validar. El que reclama la declaració institucional és això».

Han rebut alguna mena de 'feedback' de la Generalitat o els grups que han de legislar sobre el tema?

«El Govern català i el Parlament en tenen plena consciència. El mateix dia de l'aprovació d'aquesta declaració institucional, la consellera va presidir el plenari del Consell, atenent el meu oferiment. Naturalment, estava informada del contingut. Li havia enviat dies abans la declaració i n'havia parlat amb ella. En cap moment va dir que no hi estigués d'acord. Es va aprovar per unanimitat sota la seva presidència, la meua i la del rector. I el Parlament, a través del seu president i de la mesa, que estava representada el

«La llei deixa amb un punt d'indefinició a qui li correspon el control econòmic de la universitat i la inspecció de serveis. Però, només faltaria que el Consell hagués de fer això sense mitjans humans, sense recursos materials i sense capacitat per fer-ho. Com que la llei ho deixa amb un punt d'indefinició, hi ha universitats que creuen que ho ha de fer el Consell Social i corren el risc de convertir-lo en un òrgan d'oposició al govern de la universitat. I això m'hi nego, perquè no han estat pensats per això. La veu de la societat és per a una altra cosa».

Una universitat útil

Està prou dimensionada la universitat per al nostre territori?

«És un territori de més de 800.000 habitants. Jo crec que la dimensió de la nostra universitat avui és la correcta. En aquest moment s'està plantejant un creixement amb una

Més competències

«El Consell Social no té els recursos per a complir amb el que se li demana»

La mida de la URV

«Estem creixent en alumnat més que cap altra universitat catalana»

dia de l'acte de l'aniversari per diferents colors polítics, van prendre raó del mateix. Per tant, avui les forces polítiques catalanes i les dues institucions primeres del país —Govern i Parlament— saben d'aquesta reclamació i la comparteixen. Altra cosa és que ara la seva acció política permeti aprovar un marc competencial i una definició dels consells més ajustada».

Una de les feines més destacades del Consell hauria de ser el control econòmic de la universitat?

facultat nova de farmàcia. Estem creixent amb alumnat més que cap altra universitat catalana. Tenim estudis fins i tot fora de la demarcació, a Vilafranca, i estem rebent alumnat procedent de famílies que integren una geografia propera al milió de persones. Per aquesta dimensió que tenim i per la que podem tenir en el futur, tenim la capacitat organitzativa i els mitjans».

I l'adaptació dels estudis també és la que li escau al territori?

«Avui sí, però auscultem les

demandes. El futur ve amb coses molt especials. No sempre la resposta és fer un nou estudi o una nova facultat. Tenim enologia, que és de referència a Europa, que no té cap altra universitat i que és lògic que estigui aquí. Un empresari em va dir que dels nostres enginyers —electrònics i mecànics— n'agafen un munt i n'estan molt contents. Però els convindria que, com que el producte final que fan és de caràcter alimentari, aquests enginyers tinguessin nocions transversals de nutrició, de salut, de temes que toquen el món alimentari. Com ho podem fer, això? No és fàcil, perquè el pla d'estudis ja està fet. Per tant, què has de fer? Parlar amb els directors d'aquells àmbits i buscar la manera de donar una resposta. Això va costar, però s'està fent».

Junts vol portar al Parlament limitar que el 80% de les places en medicina siguin per a estudiants catalans. Què en pensa?

«És el problema del Districte Únic. En una universitat pública s'hi pot matricular qui vulgui si compleix el nivell d'accés, té les condicions i paga la matrícula. És veritat. Això ho ha dit el grup de Junts, però és que el director del Col·legi de Metges de Tarragona ha publicat articles en el mateix sentit. Què diuen? Que els nostres metges no poden entrar a les nostres facultats, amb el nostre esforç econòmic paguem la formació dels estudiants d'altres comunitats, que després se'n tornen o van allà, i per tant els hem format aquí a canvi de res. I encara nosaltres hem d'anar a buscar metges a Sudamèrica».

I com se soluciona?

«Està molt aviat dit. És difícil d'arreglar. El Districte Únic és una realitat. No es tracta de discriminar ningú. No pots violentar segons quines coses, no pots posar portes al camp.

Josep Poblet, president del Consell Social de la URV

S'han de buscar mecanismes per veure com afavorim que els nostres estudiants puguin disposar de més places. Si hi hagués més places, podríem donar satisfacció a propis i forans. Què fem, llavors? Els nostres o els de fora? Per tant, aquí hi ha una important determinació de futur a prendre: més places o regular l'accés a aquestes places. El de medicina és flagrant, és on es veu més, però també amb altres carreres, amb altres graus, amb altres estudis està passant el mateix».

El dia de la celebració dels 30 anys va anunciar que, acabat el seu mandat, posava a disposició del govern la possibilitat de nomenar una altra persona. Per què?

«No opto al segon mandat, ho tinc claríssim. Però no és que deixi una cosa a mig fer.

camp de tarragona



URV, al Campus universitari de Vila-seca. Gerard Martí

Places foranes

«El Districte Únic és el que genera la manca de places per a estudiants locals, però no es poden posar portes al camp»

La deixo quan toca. Per què? Perquè tot això que acabo de dir, que no ho ha dit cap altre Consell Social ni cap altre president, no deixa de ser un posicionament fort. Compartit, sí, però fort. És alçar la veu per dir: demanem que si això no va així, no anem bé. No farem la feina que ens tenim encomanada. Quan un fa aquest posicionament és molt fàcil que es pugui pensar: el que vol és més poder per a la presidència. I com que no és això en absolut, que el que demano és pel Consell i pels Consells i pel futur, vaig dir: l'única manera de fer entendre clarament que jo no ho

vull per al president és renunciant al càrrec en un futur».

Doncs una reforma dels Consells pot ser, en realitat, el seu llegat més important.

«Si en el procés d'aquests 15 mesos que queden el govern i el Parlament emprenen una reforma de la LUC —la llei universitària de Catalunya que està emparada dins de la llei estatal—, si hi ha una modificació profunda i s'atén la demanda del Consell Social de la Rovira i Virgili, hauré aconseguit el que volia, exactament això. I ho hauré aconseguit a favor dels qui hi haurà després de mi».

«El nostre model metropolità no pot ser el de Barcelona»

Territori  L'expresident de la Diputació de Tarragona defensa la postura de l'alcalde de Vila-seca, que ha abandonat el Grup Impulsor de l'Àrea Metropolitana: «Ha constatat que estan destrossant el consens existent»

Amb el seu llarg bagatge polític, què en pensa del procés per crear l'àrea metropolitana de Tarragona?

«Analitzar el que fan els teus companys quan tu ja no jugues t'exigeix un exercici de respecte, perquè és el seu temps, i de prudència perquè tu no estàs allà en les reunions i no coneixes en detall les coses. Però puc fer un exercici de comparació».

En quin sentit?

«Des dels anys 70 o 80 es parla del Camp de Tarragona com una figura geogràfica que requereix diàleg i construir ponts entre tots. La taula dels 21 municipis, crec que es deia, altres intents que hi va haver posteriors, i en el meu record tinc el Consorci del Camp de Tarragona, que va ser una experiència que la gent no ho recorda, però fructífera en quatre o cinc aspectes. Hi havia qüestions d'abastament d'aigua per resoldre, coses ferroviàries per crear consensos, qüestions d'immigració que no estaven ben resoltes, de residus tampoc, i de seguretat pública —encara no hi havia els Mossos d'Esquadra desplegats. En tots aquests aspectes el Consorci va fer acció i la va fer amb resultats que es poden demostrar».

Però tampoc no va anar més enllà...

«No va culminar la seva feina, que era arribar a articular mecanismes conjunts de funcionament. Van aflorar lideratges individualitzats: cadascú volia el seu, o alguns dels presents tenien una visió especial o particular i van condicionar la resta. I el Consorci, havent fet bona feina, havent durat un bon temps, va acabar extingint-se com l'aigua amb un cistell, va desaparèixer i no se n'ha parlat més».

No va ser l'única proposta d'actuació conjunta.

«Després va venir la taula socioeconòmica del Camp, que va ser un invent fugaç d'un determinat delegat del govern. Tampoc no podríem recordar cap cosa que la distingeixi per

haver realitzat una actuació a favor d'algun aspecte del Camp de Tarragona».

Parla de fracassos anteriors. Però considera necessari fer un esforç per trobar solucions de conjunt pel Camp de Tarragona?

«Per descomptat. En tenim proves. La Mancomunitat de Residus Sòlids Urbans agrupa els vuit o nou municipis que més residus produeixen amb un objectiu comú que és eliminar-los i fer energia i abaratir els costos. I això està aconseguit fa 30 anys. Per tant, no hi ha dubte que el diàleg que busca unitat de criteri, unitat d'acció i que construeix coses que són de l'interès comú i que no són de l'interès particular de cada municipi, és bo. En aquest sentit, l'impuls a la Regió del Coneixement procurava tenir un protagonisme en les decisions col·lectives i una capacitat de governança pròpia. Tota una estructura de funcionament que s'ha deixat de banda. Que no és contradictòria amb això que es fa ara. Es podria fer una cosa i es podria fer l'altra».

És a dir que a més de l'Àrea Metropolitana calen altres fórmules de coordinació territorial?

«Constituir, com a l'Europa avançada, una regió que es basi en el coneixement no és un caprici, és un deure. Un deure que no estem fent. I, per altra banda, sempre dic que el que no podem és caure en l'error de fer una àrea metropolitana. No es fan les àrees metropolitanes. Es fan els mecanismes que governen zones que funcionen d'una manera metropolitana. És a dir, que tenen més d'un punt de funcionament comú per a la vida quotidiana de la gent».

Per on caldria començar a fer aquests mecanismes?

«El primer que s'ha de fer és tenir una mobilitat perfecta. Una mobilitat extraordinària. Si fem l'esforç a la causa col·lectiva —que va en la línia del tramvia del Camp o d'un transport col·lectiu que fun-

cioni de veritat i que ens relligui centres de treball, centres hospitalers, centres administratius, llocs de residir— això sí que ens fa metropolitans. Per això encara no ho tenim, i hi ha hagut molts intents abans d'ara per fer-ho. Per tant, els governants, els responsables polítics actuals, en el criteri que volen avançar en el camí de metropolitanitzar la nostra realitat quotidiana, entenc que han de fer esforç per comprendre quines són les necessitats de la gent, identificar-les molt bé i donar-hi una resposta».

El model ha de ser Barcelona?

«L'àrea metropolitana de Barcelona, que és l'altre cas que coneixem, en els anys 60 o 70 van haver d'afrontar una realitat que era la immigració que va arribar a trens i trens i abocava la gent allà. I, com a conseqüència del desgavell socioeconòmic que es va generar en aquells indrets, a posteriori van haver de posar ordre en un caos. Per tant, allà la raó de l'àrea metropolitana va néixer amb un altre objectiu. Aquí no en tenim cap, de caos. Aquí el que volem és relligar-nos per viure millor».

A Barcelona el pes de la capital és evident. Aquí tenim dues ciutats de pes, com Tarragona i Reus, que cal que apostin per una actuació conjunta en primer terme?

«Hi ha altres realitats, com Cambrils, Salou i Vilaseca, que sumats i posats en època punta d'estiu pesen més que Reus i Tarragona durant una època de l'any. I mouen una economia ingent. I necessiten molt flux de gent per treballar i tirar endavant aquestes iniciatives. Per tant, per això jo sempre parlava de lideratges compartits. Perquè avui en dia no es pot parlar de liderar l'alcalde de Barcelona o liderar l'alcalde de Tarragona o el de Reus. Ho han de liderar junts amb els altres».

Ara mateix Vila-seca (vostè en va ser alcalde molts anys) ha marxat del grup impul-

sor de l'Àrea Metropolitana perquè no hi ha consens sobre l'estació intermodal. Què li sembla?

«L'alcalde de Vila-seca constata que un consens existent l'estan destrossant, l'estan posant en dubte. Defenso clarament la seva posició. No es tracta d'anar en contra de ningú. Es tracta de dir per què està enfadat l'alcalde de Vila-seca. L'alcalde diu que si l'àrea metropolitana s'ha de fer sobre la base de la confiança i aquesta confiança, a la primera de canvi, ja és traïda amb un tema tan essencial com determinar on va aquesta estació...»

Acabarem tenint dues estacions intermodals, llavors?

«Hem de tenir la que connecta, de veritat. I si la ciutat de Tarragona vol tenir una altra estació i aconsegueix tenir-la, jo aplaudiré. Aplaudiré perquè vol dir que la ciutat de Tarragona vol donar una resposta diferent als seus ciutadans. Però no ha de ser el donar aquesta millor resposta en detriment de la qualitat del model del conjunt».

Les eleccions i canvis de Govern van acabar malmetent el Consorci. Les municipals cada vegada són més a prop. Pot passar el mateix amb l'Àrea Metropolitana?

«El que no vull pensar és que l'àrea metropolitana tingui un color polític. Si s'impulsa per això, ens equivoquem. Si es fa perquè hi ha una dominància clara d'un color polític als ajuntaments afectats, llavors vol dir que és sinònim de fracàs, perquè els colors polítics canvien. Si aquesta és la intencionalitat, ens equivoquem. No pot tenir color polític. Hi ha d'haver una visió generosa. L'àrea metropolitana ha de néixer sobre una base de convicció, de generositat, d'unitat de criteri, d'unitat d'acció i de bon servei al ciutadà. Si no hi ha aquestes línies inspiradores en el frontispici de l'edifici que van a construir, no ho farem. Però confio que sí, que la cosa anirà endavant».